

შევი: — არ მახსოვს ეს კოლექტივი როდის მოვაწყვეთ! შარშან პირველ ღიკებბრის შემდეგ აქეთ პირ ჩიც არ ვაკენია!

გლეხი: (თავისთვის) — ყოველთვის ასეა, მხოლოდ გაზაფხულზე მოვაგონდებით ჩვენს შეფა

მუშაკების გადასაცემი

„პრასტრესტის“ მუშა - მოსამსახურეთა საშეფო ქო-
მისის წევრებისათვის, რომ გექითხათ, მათ არ სწავლათ
„სიტყვისა და საქმის სხვადასხვაობა“. ხსნებულ ქომი-
სის თავმჯდომარეს სილიბისტრო ლაყბაძეს „სიტყვის
კაცა“ მოქონდა თვე.

— „ჩემთვის სიტყვა და საქმე ერთია“ ხშირად გაი-
გონებდით მისგან.

— ამხანაგებო, — „აღვნებული“ სიტყვით მიმართა
ნია ამ ერთი წლის წინათ საშეფო სოფლის ოფლარეტის
შშრომელთ;

— იქნიეთ სრული იმედი, რომ ჩვენგან ყოველივე
დახმარებას მიღებთ, არ მოგაქლებთ არც სამეურნეო
იარაღებს და არც კულტურულ ძალებს, ოღონდ ამ სოფ-
ლის შშრომელთა კოლექტივი გახილოთ. გაუმარჯოს
მსოფლიო რეკოლიურიას. გაუმარჯოს ოფლარეტის კო-
ლექტივი! — დასრულა მან თავის სიტყვა, რომელიც
დაიფარა ტაშის გრიალით.

გაუმარჯოს, გაუმარჯოს! ისმოდა ხმები.

გავიდა ერთი წელი.

სოფელ თველარეტში ჩატარდა კოლექტივიზაცია.
შშრომელთა კოლექტივი დღით - დღე „წელში მაგრდე-
ბოდა“ და მტრებს „თვალებს უბრავებდო“.

ამხანაგებო, — მიმართა სილიბისტრო ლაყბაძემ სა-
შეფო კომისიის წევრი, — „გომუჯრედზე მოხსენებისა-
თვის საშეფო კომისიის მუშაობის ანგარიშს ვამზადებ, სა-
ჭიროა თქვენი დახმარება, ეგებ მოიგონთ, როდის ვიყა-
ვით სოფელ თველარეტში, ან ეგებ იცით, რა გაკეთდა
სკენებულ სოფელში.

— როდის ვიყავით კი ვიცი: კვირა იყო, 18 მაისი,
გაკეთების კი რა მოგახსენო. — სოქვა კომისიის ერთმა
წევრმა ვანო ფშუტურაძემ.

— ცდები ამბ. ვანო, ჩვენ ვიყავით 19 მაისს და არა
თვრამეტს, შეუსწორა მას კომისიის ერთმა წევრმა კირი-
ლე მელაძემ.

— არა, ამხანაგო, კირილე, შენ სკოდები, ჩვენ ვიყა-
ვით შარშან, კვირას, სწორედ დღევანდველ დღეს; დღეს
კი 18 მაისია. — შეტბლზე თითოს მიღებით დიხვათ წარ-
მისონება სილიბისტრო ლაყბაძემ.

— ცდები, კვირა 19 მაისი იყო და არა თვრამეტი!
დაუნებით იძერობდა მელაძე.

— მაშ, მოდი სანაძლევო დავდოთ, მე ვამბობ: სო-
ფელში ვიყავით, შარშან კვირას, 18 მაისს.

— თანახმა ვარ, მომეცი ხელი, — და მელაძე ხელი
გაუწოდა ფშუტურაძეს.

— წავებულმა იყიდოს 5 ბოთლი „ჩქერი—იყო სი-
ლიბისტროს წინადაღება.

— კარგია! ისმოდა ხმები.

მოიტანეს წარსული წლის კალენდარი.

გადაფურცლებს. წაიკითხეს. კალენდარში „თეთრზე
შავია“ იწერა:

კვირა 19 მაისი.

მელაძემ ნიძლავი მოიგო.

ამ დღეს, კვირას, 18 მაისს 1930 წლ., ერთ-ერთ სა-
საღილოში „პრასტრესტის“ მუშა - მოსამსახურეთა საშე-
ფო კომისიის წევრები მავიდას შემოსხუმოდენ და
„დროს ატარებდენ“. ტოლუმბაშათ ერთხმად აერჩიათ
ლაყბაძე.

— ეს ღმერთმა... უკაცრავათ, ჩვენ შორის უღერ-
თოთა საზოგადოების წევრი ხომ არავინ არის? შე...
ხა ღაყბაძე იქ მყოფი.

— არავინ! იყო საერთო პასუხი.

— მაშ, ეს ღმერთმა აღლევრძელოს სოფელ აფულ-
ნარეთის კოლექტივი, რომელიცა რომა, ჩვენი დახმარე-
ბით მომავალში უნდა გაარსდეს. ამ დროს სისაღილოში
„პრასტრესტის“ საქმის შმართველი შემოვიდა.

— ამხანაგებო, წერილი თქვენს სახელზე წერი-
ლია... შესკლისთანავე მიმართა საქმის შმართველშია ლაყ-
ბაძეს და წერილი გადასცა.

— წერილი? ნეტავ ვისგან არის? გავირვებით იკი-
თხა მან და წერილის კითხვა დაიწყო.

— ამხანაგებო, წერილი ოფლარეტის კოლექტივი
დან არის.

გვიკითხებიან: არსებობს თუ არა საშეფო კომისია.
თუ არსებობს. რას აკეთებს. რატომ არ გეხმარებით?

მე მეონია ამხანაგებო, კოლექტივს ჩვენ ასეთი პა-
სუხი უნდა მივსცეთ:

— საშეფო კომისია არსებობს და იარსებებს. თუ
რას ვაკეთებთ ეს ჩვენ ვიცით, ჩვენი საქმეა და არა კო-
ლექტივის. — მეღილურის კილოთი წარმოსიქვა სიიო-
ბისტრომ და „ჩქერით“ სახე ჭიქა ხელში აიღო.

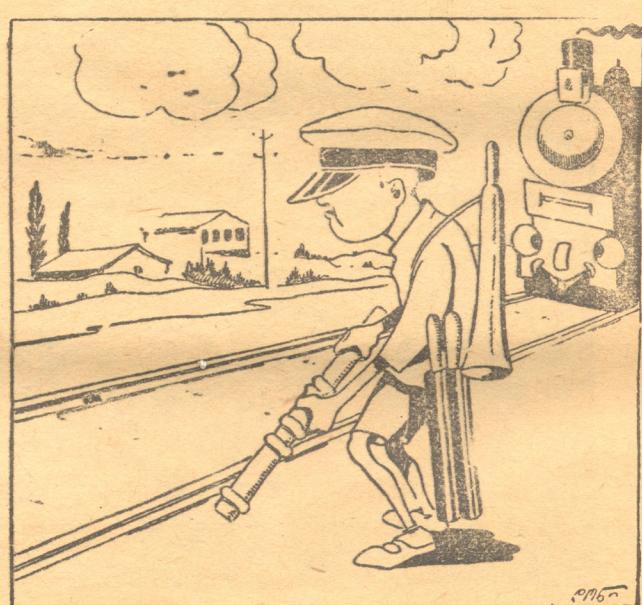
— მართალია! სწორია! გაისმა ხმები.

— „ჩქერით“ გამზიარულებულნი საშეფო კომისიის
წევრები ერთმანეთს აღლევრძელებდნენ.

ნიანგი.

დაჩქარება

„ეხლახან გამოუშვეს მოძრაობის მეტად
ახალგაზრდა შედები (დსპ), რომლებიც ის
ერკვევიან მოძრაობის წესებში“.

— ვაიმე, მატარებელი მოდის, საიო ვავიქცე!

თქმულება საპნის ბუშტზე

(იგაზისებული)

ჭუჭყი მექა და მეც საპნია
გახვიხრახე ხელის ბათ,
გადაჭრილა მ ლიპ საგნით
სხვა რომელი ამოცანა?

ხელის ბათ...

ჭუჭყის თანა...

აი, — საპნის გამოცანა!..

ძაღრამ, თუ რომ თვითონ საპონს
ჭუჭყი ჰმოსს თუ აკრაგს გულში,
თუ, პირიქით, გსერის ის ჟატრონს
გხდის ჩაჭერით კარდახშულში,—

ჭუჭყით გულში...

ჭუჭყის ხნულში...

ფუჭ საპონის განზრახულში!..

ეს იგი, ხელის ბათ

მსგავსი საპნით არის ცუჭი:

შენ იბან და იგი, განა,

მოგაშორის — ჰეთიქრობს—ჭუჭყი?

შეკო უწყი,

რომ ის წუწყი

გაგსვრის, შენ რომ ბანას უცდი!..

მეც ვუცდიდი საპონს უნარს

დი ვისობრი ხელზე სწრაფად;

რით შეაჩევ დასაწუნარის,

თუ მიასქიდი შენ მას ხაფად?

საპნის დაფაც

იქცა ქაფაც,

გაეგლისა ის ხელს სწრაფად!..

მცრამ ბათა, ამინთანა.

თქვენს მტერსა და თქვენს მოძულესი

უიმედოთ გამიტანა,

გადავყევ მის სიღიღულეს:

დაბანდულებს

შევენდა ქულებს,

მით იჩენდა სიეროვულეს...

და თან და თან შემეგლისკა,

და თან და თან შემომწევნა,

მის შეძლებაც კი მომისპო,

რომ საპონში გლისპი მეცნი:

მონამცუცო

ხელს მომეცხო,

ვერაუერი ვერ გამეწყო!..

სანამ... სანამ თვით არ ჰყეთქა,

არ შეიქნა ბანით კუშტი

და შებლისკენ არ იქნეა,

მომელირა, როგორც მუშტი

ისე კუშტი,

როგორც მუშტი,

ოჳ, ავშორდეთ საპნის ბუშტი!..

ამ ჭექაშიც მსა ძლიერ გავსწვდი...

და ვიტექთ მეც და მანაც,

აქ შევსწევიტე ხელის ბანაც,

აქ საპონთან შევდრით გავსწედი...

და განვკაცდი!..

სმას კი ვაწვდი:

საპნის ბუშტო, გასქდი... გასქდი...

ჟაზირა:

„ღატვისის ული გოლვაზი“

დ. ულევი

ეჩ. თაცაუებული გრიშა: — სად მცალია ავათმყოფის გასასინვათ:
უჯრედის მდივანი ვარ, სარედაქციო კოლეგიის თავმჯდომარე, მუშგლე-
ნინი, სტატისტიკოსი, აღმასკომის სარევიზიო კომისიის თავმჯდომარე
და სხვა!

ჟიათურის ყავახანა

ჟიათურის ყავახანას

რა ეტყობა ყავახანის?

რის მავივრად მომიტანეს

რაღაც წყალი დაბახნის.

ამხანულ, არ გეონოს

ხოში მქონდეს გულის ფხანის

და სურვილი „დობილებით“

ან ხენტრუცის, ან თაყვანის.

ეს მუშების ქალაქია,

აქ რა უნდა მისხარბას;

ერვიც კი არ უნდა ჰქონდეს

შემოსული კაცის ნდობას.

რომ არა გაქნეს ნამდვილი რძე,

ადეკი და მითხარ ასე;

თუ მოსულ კაცს არად მაგდებ,

თავი მაინც დაიფახ.

ხომ იცა რომ დღევანდელ დღეს

ვინც არ ვაჭრობს წესიერად,

გამსახლისკენ აგზენიან

ცოტა ჰქეუს შესაძენად.

შართლა წყალი რომ მდომოდა,

ვერ ვნახავდი განა წყაროს?

ჩემმა ფულმა შენს ჯიბეში

რისთვის უნდა იჩხრიალოს!

ჟიათურა მდიდარია

წყაროთი და მარგანეცით;

მუხლებამდის მორევ-ლაფით

და ტალახით მოსაკეციო.

გაწუწული რო შემოველ,

შიტომ ასე მომექეცით?

შემცდარი ხარ, მოქალაქევ,

შენ ფიქრებით აქ რომ კეცით!

რომ კველამ არ მიატანის

ეს ნათევამი მწარედ გულთან

მე ამ მძავს მოგასსენებთ

აქვა ახლოს, ხიდის ყურთან.

შიო მდვიმელია

“ვ ი პ ი ლ ი”

ეძღვება ჩვენი ვექილების უმრავლესობას

მე ისეთი კაცი ვარ, რომ — რასაც ჩემი თვალით არ გნახავ, მაინტანა არაფერს დავიჯერებ.

ამიტომ არ მწარდა, როცა ვექილებზე ამბობდა:

— ორონდ ფული მიეცით და უმრავლესობა მათგანი აშეარა ბოროტმილებას დაიცავს!

და სწორედ ამიტომ წავედი სასამართლოში — მეყუებებინა მათთვის საქმის გარჩევის დროს.

— გაიჩინევა სამეცნიერო დაბრეგვილაძისა საჩივარი მუშტაძის მიმართ უკანასკნელის მიერ პირველის გალაზვის შესახებ! — დაახლოებით ასე გამოაცხადა სასამართლოს თავმჯდომარებ.

დაიწყო საქმის გარჩევა.

დაზარალებული ლაპარაკობდა:

— მივდიოდი ჩემთვის სახლში. უცბად მოსახვევიან გამოვარდა მუშტაძე. შემაჩინა. პაპიროსზე ცეკვლი მომაკიდებინა და შემდეგ მუშტები ჩამიშინა გვერდებში; თანაც შემაგინა და დამტმუქრა: „ეხლავე თავს უშველე, თორემ ქვალს ჩამოადგინებული და... მას შემდეგ მტკიგან ნეკნები და ავადმყოფობაც დამჩერდა...“

— მოვრალი ვიყავ... კი გავლახე.. რა ჩემი ბრალია!.. არ მასის რამდენი და როგორ ქსცემე! — უტიფრად განაცხადა ბრალდებულმა მუშტაძე.

— აი, პატივცემული მოსამართლენო, — დაიწყო ბრალდებულ მუშტაძის დამცველმა ვექილმა მჭერმეტყველობა, — თქვენს წინაშე სდგას გულუბრყვილო ბრალდებული მუშტაძე, რომელიც დანაშაულების ჩადენის ჩაროს მთვრალი ყოფილა. მაშასადამე, მას ეს საქმე ხულივნობით არ მოსვლია... აქედან დასკვნა: მუშტაძე უნდა გამართლდეს...

— როგორ თუ გამართლდეს? რომ მცემა, არაფერია?

— მე გვეითხებით თქვენ, — შეეკითხა ვექილი დაზა-

რალებულს, — მუშტებით გცემა, ბლიკვით, მჯიღით თუ მუკლუგუნით?

— ას სულერთია; ვიცი, რომ მცემა!

— აა, პატივცემულო მოსამართლენო, დაზარალებულმა არც კი იცის, თუ როგორ სცემეს მას. ამიტომ მე მინდა განვმარტო თუ რას ნიშნავს: მუჭი, მუშტი ბლიკვა, მჯიღი, მუჯლუგუნი და სხვა ასეთი. ყველა ამათ თავისი დანიშნულება და თავისებურობა ახასიათებს და სასჯელის გამოტანის დროს მხედველობაში უნდა იქნას მიღებული, თუ მათ შორის რომელი იყო ხმარებული.

პატივცემულო მოსამართლენო, მე გთხოვთ გადაშალოთ საბა-სულხან-ორბელიანის ლექსიკონის 232 გვერდზე და ნახოთ მეორე სვეტის უკანასკნელი სიტყვა. იქ თეთრზე შავად სწერია:

„მუჭი ეწოდების რა მაგრად ხელთა თითნი შეიცვალ და უკეთუ კაცა ცერით კერძო სცე. ეწოდების მუშტი; უკეთუ ნეკის მხარე დაჲკრა, ეწოდების გვილი; უკეთუ ცერით თითებს ქვეშ დაპყრა და ეგრე სცე. ეწოდების ბლიკვა; უკეთუ თითებით გოჯის კერძო წაჰკრა, ეწოდების მიშტი, რომელ არს შურავი; უკეთუ დაუყვანა უკუჰკრა, მუჭლუგუნი ეწოდების.“

ეხლა ხელმეორედ ვეითხებით დაზარალებულს: — რომელი იყო იმათში გარკვევით დაგვისახელოს... არ ახსოვს? არ იცის? სულერთია? აი, პატივცემულო მოსამართლენო, სანამდე მიღის მომჩინენის თავებრინა, რომ პატიოსან კაცს, როგორიც არის მუშტაძე, ასეთი ხულიგნობა დასწამოს. ამიტომ მე გთხოულობ, ბრალდებული მუშტაძე განთავისუფლებულ იქნეს ბრალდებისაგან და ცილისწამებისათვის პასუხისმგებაში მიეცეს თვით მომჩინი დაბრეგვილაძე...

დავრწმუნდი რა გავრცელებულ ხმების სიმართლეში, წამოვედი სასამართლოდნ.

ისელი.

“ა ვ ა დ მ ყ ა ფ ი”

— ეს რა ამბავია, ჭიქით სვამ ღვინოს?

— ექიმმა მითხა — ღღეში ერთი ჭიქის მეტი ღვინო არ დალიონ... მეც ასეთი ჭიქა გიყიდე!

უ კ ვ ე

დ ა ი რ ე ც მ

— ხელისმოწერა —

ი ვ ნ ი ს ი ს ა თ ვ ი ს

გაზ: „მუჭა“-ზე

— და —

— ე უ რ ნ ა ლ

— მ უ რ ც ა რ მ ე ვ ა “-ზე

ს ა ჯ ა ყ ს ა ქ“

— გეფიცებით მაში ჩემის ფარნა-
ოზის სულს და დედი ჩემის ეფოზის
თუ ვენერეს ისეთი საჯაყი საქმე მოს-
ვლოდეს, რავარიც მე ამ დღეებში
ტფილისში დამებართა. ჩემი ცოდვით
სახეს ტფილისში დიდი ხანია მყავს
დღიდაშვილი ილიკო კუტუბიძე.
ზერ ოცდასუთი წელიშადი იქნება,
რაც ტფილისში არ გყოფილგარ, არც
მენშვევიკების და არც ბოლშევიკების
დროს, ვიყავი ერთი გზობა ცხონებუ-
ლი ნიკოლოზის დროს და ვაი თქვენ
დაგემართოთ კაი პატივცემული და
ნაპტურმარილევი მე წეველი. ილიკო
მაშვინ პრიკაშიკად იყო ერთ ვაჭა-
რთათ. კაი პატივი მცა მეღაჩემა ღმე-
რთმა.

ამ ბოლო დროს ილიკომ მომაყარა
და მომაყარა ხოშეკალივით წერი-
ლები, ჩამოიდი და ჩამოლიო, კარგათ
გარ; საკუთარი დიდი საქმე მაქეს და
კაი პატივის გვამო. ვერ გევიგე რა
შეუჯდა იმ ჩემიცოდვით სახეს. ოცი
წელიშადია არ გავხსენებივარ და ახ-
ლი რომ დეიტინა ალარ მოშეშვა. მო-
მწერა, დიდი მაღაზია მაქეს, სულ ად-
ვილად მოსაგნები ვარ, გამოივლი
რუსთაველის პრისტექტს, მოხვალ
თავისუფლების მოერანზე და იქნე
არის ჩემი მაღაზია. ზედ დიდი აბრა
აქცი. ოქროს ასოებით სწერია „ილი-
კო კუტუბიძის მაღაზია“, მხოლოდ
შემოკლებით, ერთი სიტყვით, რომ
მეტი დრო და ხარჯი არ გასულიყო
„ილკუტმაღ“. ეს სიტყვა კარგად და-
ვიბრომე და გამიშვრა ღმერთი, წარ-
ველი.

დილით ადრე ჩამოველი ტფილის-
ში. „კონკა“. არ იყო და ფეხით გა-
მოვყევი. გზა და გზა აბრებს ვკითხუ-
ლობდი, რომ ვინიამბა არ გამოპა-
როდა ილიკოს მაღაზია. მაშის
სულს გეფიცებით ძალიან გამიხარდა:
ყველა აბრებზე ჯერ ქართული ეწე-
რა და მერე რუსული. უწინ ასე არ
იყო, ქართულს სად დეინახავდა. რო-
გორც კაცი გამიხარდა და გულში
ვთქვი „ცხონდა ბალშევიკების დე-
მამის სული, მართალია ცოცალის-
ტები არიან, მარა სამშობლო მაინც
უავართ მეთქი. ბარაქალა, რომ ასე
დაუწინაურებათ ქართული ენა მე-
თქი. მარა ერთში უნდა გამოგიტყ-
დეთ. ქართული წერა - კითხვა წყა-
ლივით ვიცი; ყველა აბრა წავიკითხე,
მარა ჩაურც არ დამკლავთ, ვერა-
ფერ გევიგე. ერთ აბრაზე ვკითხუ-
ლობ, ქართული ასოებით აწერია,
„ყავშმარიზლიკ“. ერთი მითხარით
რა ეშმაკი გაიგებს რა არის ეს? მარ-
თალია ვიცოდი, რომ ბალშევიკებმა
სიტყვები შეამოკლეს დროს მოსაგე-
ბად და არა მათ დასამახინჯებლათ.
მთელი სათა ვიდექი და თავს

ვიტეხდი, მინდოდა ჯინაზე გა-
მევო რას ნიშავდა ეს სი-
ტყვა, მარა შენც არ მომივდე. ბო-
ლოს ველარ მოვითმნე და ერთ გაშ-
ოლოს მივუშვირე ხელი და ვკითხე,
რას ნიშავს მეთქი. შემომხედა, გა-
დიხარხარ და წავედი. ძალიან კუჭი
მომივიდა, სატევარზეც ხელი ვიტა-
ცე, მარა მოვითმნე და გაულდექი
გზას. „ხლებოპროდუქტი“, „გოს-
ტორე“, „კულტისაბ“, „ზაკვადონზ“,
„ზაკვასტორგ“, „მოსელარომ“, წე-
ვიკითხე რომდენიმე აბრა და კაკალ
გულზე გავსკდი კაცი. გავჩერდი და
ფიქტობ: ამ მე გავდურა და და
აოარაფერი მესმის, ან-და ქართული
ენა ღმვიწყები.

რაც უნდა თავი მეტეხა. ვერაფერს
გევიგები და გოულდექი გზას. ვი-
ღიქრე, მივალ ილიკოსთან და იგი
ყორისფერს ამისნას მეთქი. აბრების
კითხეს განვაგრძობდი. ერთი ღვინას
სარდაფზე შემდეგი წევიკითხე: „ღვა-
ნის სარდაფი“, გამიხარდა, აი გაკუ-
თხოს მარჯვეხა, ამას ყველა გაიგებს
მეთქი. ქვევით ეწერა: „ღვინო დალე-
ვით და გატანით“. ამის წაჟაფონა და
შუცელზე ხელის მოქერა ერთი იყო.
კილამ გახსკდი სიცილით. ერთ წუთ-
ში შემომეხვად დუნა მელექეთი ხა-
ლხი და ყველა პირში მიყურებდა,
რა აცინებს ამ კაცს, რა დაემართო.
აღბად ძალიან ჭევანი კაცი ყოფილა
სარდაფის პატრონი, თვარა ამისთანა
საინტერესო რამეს არ დაწერდა მე-
თქი. მე ქე გევიგე რაშიც იყო საქმე.
გავსწიე წინ. პირითა ხალხი კიდევ
დიღხანს იდგა და მიყურებდა. კაი
დაღალული ვაყავი, რომ თავისუფ-
ლების მოეღალზე მივედი. ახლა ყვე-
ლა აბრას გულდასმით ვკითხულობ-
დი, რომ ილიკოს მაღაზია არ გამო-
მიარიდა. უკად თვალი მოვჰერი
ერთ აბრას ზედ დიდი ოქროს ასოე-
ბით ქართულად ეწერა „ზაკუტილ-
სირიე“ თვალები გამინათლდა, ვიფი-

ქე ეს არის ილიკოს მაღაზია მეთ-
ქი, „ზა-კუტილ-სირიე“. „კუტ ილ-კი
კუტუბიძე ილიკო, ვიფიქრე, მარა
აგი „ზა და სირიე“ რაღა არის ეთ-
ქი. ზოგიერთი რუსული სიტყვა ქე
ვიცოდი და მივხვდი რას ნიშავდა
„სირიე“ აღბათ ამ გაჭივრების ღროს
ილიკომ კაც ყველები მიიღო და იმ-
ტომ დაუწერი მეთქი. ეს „ზა“ რაც
უნდა იყოს ჩემთვის სულერთია მე-
თქი და ჯიქურ შევალე კარები. ვი-
ღიც კაცი შემეგება და ამხედ-დამხე-
და.

— ილიკო კუტუბიძის მაღაზია
აგია ძამიავ?
კაცმა თვალები დაჭყიტა.
— რა?

— რა და ვაი შენ! ილიკო კუ-
ტუბიძის მაღაზია აგია?

ამის თქმა იყო და ეს კაცი გადაბ-
რუნდა და დეიწყო ხარხარ და ფე-
ხების ქნევა. თანაც „უუ! უუ!“-თ
კითხა. აგი ვერარ მოვითმინე ვი-
წერ ჩემი სატევარი და სიპრიათ კა
კა კასტეკუცე ტურგზე. სატევრის და-
ნახეაზე წამოვარდა, დეიწყო ტურ-
სავით კუვილი და გავარდა ქუჩაში. უ-
ცხად მოელი მილეოს კაცი და ქა-
ლი მოგროვდა. მტაცა ხელი მილი-
ციონერმა და სადღაც გამაქანეს. მე-
რე გევიგე რაცხა „კამერა“ ყოფილა.
ხელად გადამიქრეს სამართალი და
მითხეს „ხულიგანი“ ხარო. ღმერთი
რჯული ხულიგანი კი არა თაყა გუ-
დაგაძე ვარ, ილიკო კუტუბიძის სანა-
ხავთ ჩამოვედი მეთქი, მარა ვინ და-
გიჯერა. ხელად მიერქეს თავი ნაბა-
ხში. არი თვე ძჭამებს იქინე რწყი-
ლებმა და ხალხი ქე ბივალ შინ. ღმე-
რთმა დასწულებულს ილიკო კუტუბი-
ძი და ის, ვინც ჩენენს ენას ასე ამა-
ხინჯებს.

ამისთანა საჯაყი საქმე მომივიდა
ანუ შემოკლებით „საჯაყსაქ“.

თაყა.

მოდი და ნუ გასწერავ

ო, დეიქცა მაგათი ოჯახი.

კაცო, გადამექიდენ „ტარტარო-
ზი“-ს გმირები, — როგორ თუ გაძე-
დე და უკანალში გაეწერეთ.
დიღება შენდა, ჩემო ტარტაროზი,
მოდი და მეითმინე და ნუ „გამოსჭი-
მავ“ გლეხერმის სასაღილოს გამგეს
აზტემა გუგუშვილს და ეფროსია იყა-
ნოვნას, რომელიც სასაღილოში ყო-
ველივე სისაძავლეს სჩადიონ!

ან-და, რავა შემიძლია დავიკრიფო
გულზე ხელები და ვუყურო ღიანოსა
თელიას, კოოპერატივის პურებს რომ
ყოველდღე ქელებებსა და ქორწილე-
ბში აგზავნის ფუთობით!

ამასაც თავი დავანებოთ, მარა აფი

რავა მოითმინოს კაცმა და არ გაცე-
როს — ცხენის წყლის ხიდის სამუშა-
ოების ადგილკომს რომ სძინავს? უკა-
ეშირებებს და შეძლებულებს ამშა-
ვებენ. აქაური კედლის გაზეოთ ქე
სწერის ამის შესხებ, მარა ვინ აქცევს
ყურადღებას.

აგი მაინც რავა მევითმინო და არ
გავწერო, — ვალიკო ჯანელიძემ რომ
კოოპერატივში შემოული პალტოები
მხოლოდ ნაცნობებს მისცა.

კაცო, რავა შემიძლია არ გაცერო,
მარუსია, ფაცია და შალიკო... მარა ამ
არა, უკურებ მაგათ სინდის და მე-
რე იცოცხლოს ბრავუნამ მაგათა
მოუბრავუნოს.

ლევანი როსტოსი

კახეთი სოხუმ კიბილე

თუძგალა გულმოსული ვარ შენზე
ჩემი შეურაცყოფისათვის, მარა მა-
ინც გამარჯობა შენი, ხოხო კიქილა-
ძე!

— ლევანი როსტოსის ტყუ-
ლებს მოკლე ფეხები აქვსო, ის ტრა-
ბახიაო! მე ყველას ვაჯობებ: ლევა-
ნის, კვაჭის და ზურგიელიძესო...

ა ამას ჰქენია ტრაბახი; ჯერ არა-
ფერი ვიცით შენი და წინდაწინ გაი-
ძინა — ჩემისთანა ბიჭი სხვა არ
არისო... ვნახოთ, როგორ გაამართ-
ლებ ღაპირებას.

რაც შეეჩიბა იმას, რომ მე თით-

ქის ტრაბახი ვიყო, ის შენ გეჩვენება,
რადგან ჩემი მოღვაწეობა და საქმე-
ნი საგმირონი მართლაც გასაოცარ-
ნი და საკვირველნი არის.

ეგებ შენ ესეც ტრაბახობად ჩამი-
თვალო, რასაც აქვე გიაშმობ ჩემი
ცხოვრების წარსულიდან:

ზაფხულობით ჩენენს სოფელს ბე-
გრი სტუდენტები და კურსისტები
ესტუმრებოდენ.

ერთ სალაშის მეზობლისას საშინე-
ლი კივილი გაისმა.

წმინდენ ზეზე (ჩრდილში მედი-
ნა ხის ქვეშ).

დაფიხე — შეშინებული მეზობე-
ლი კურსისტება ჩემს ეზოსკენ გამორ-
ბის.

— ლევანი, მიშველე, ჩემს ოთახ-

ში დათვი შეძოვიდა! — ძლიერ მით-
ხრა ქალმა და ყელზე მომენტია. (ხომ
იცი — რა მშენივრად იცან კურ-
სისტებმა ყელზე მოხვევა).

— რა ოხერი და თანაც ჰქვიანი
ცხოველია დათვი! — ვუთხარი ქალს.
— ალბათ როგორლაც გაიგო, რომ
მე მემინა და მიტომ გაბედა ტყი-
დნ სოფელში ჩამოსვლა.

ქალი დავამზვიდე და დავტოვე, —
მე მის სახლისკენ გავიწევი.

გავიწევი, მარა დათვი სახლში არ
დახსვლა, როგორც კი გაეგო ლევარ-
სიმ გაიღიძაო, მაშინვე გაქციული-
ყო.

მოვახტია ჩემს ლურჯას და დავ-
დევნე დათვი.

— როგორ თუ მე დათვი გამექცეს!
— და ჩემი ლურჯა შევაგლე ულრან
ტყეში.

— ვერ დამეჭვე, ცხენი გასკდება
მიღენ ქენებით და ჩემი ლურქა გახ-
დება! — მომაძხა დათვმა.

— ან შენ, ან მე! — იყო ჩემი პა-
სუხი.

მირბის.

მივსდევ.

მიბის.

შევატყვე დაიღალა.

შემოვკარი ლურჯას მათხახი და...
დათვი გაჩერდა, — აღარ შეეძლო
მეტი სიღბილი.

ჩამოვხტი ცხენიდან.

ხელში ღანა მოვიმარჯვე.

— შენ ირა და შენმა კაცობამ თუ
არ მოქვლავ. შევცდა და მაპატიე! —
ასე მითხრა მისმა ხაცოდავმა გამო-
მეტყველებამ. — შენს ხელში ვარ,
რასაც გინდა, მას მიზან! — ცახეცხე-
ბდა დათვი.

შემეცოდა.

მომართული ღანა ქარქაშში ჩა-
ვდე.

— ეს ერთხელ მr ტიებაი, ხოლო
თუ ამიერიდან პირი სოფლისკენ გი-
ქნა, ცოტხალი ვერ გაღამირჩები.

— არა თუ პირი, თვალითაც არ გა-
მოვიქცედავ სოფლისკენ! — მომცა
პირობა, კვარი მეგობრული წიბლა
და გაეუშვი.

წამოვედო.

როგორ მოს გატოვებდა და ბარს
ვუახლოვდებოდი, მოვიხედე და და-
ვინახე — დათვი შემთხვერი წაქცე-
ულ ხეზე და მე მიცერდა თა გულ-
ში ამბობდა:

— ჩაები იტყვიან: „დათვმა რომ
მოვერიოს, ბაბა ხარი, უნდა უთხრა“;
აწ კი დათებმა ასე უნდა ქსოვიათ;
„ლევანი როგორ მოვერიოს, ბაბა ხარ,
უნდა უთხრა მას“

ზოგი

ს ი ჭ ა რ - ც ხ ა დ ი

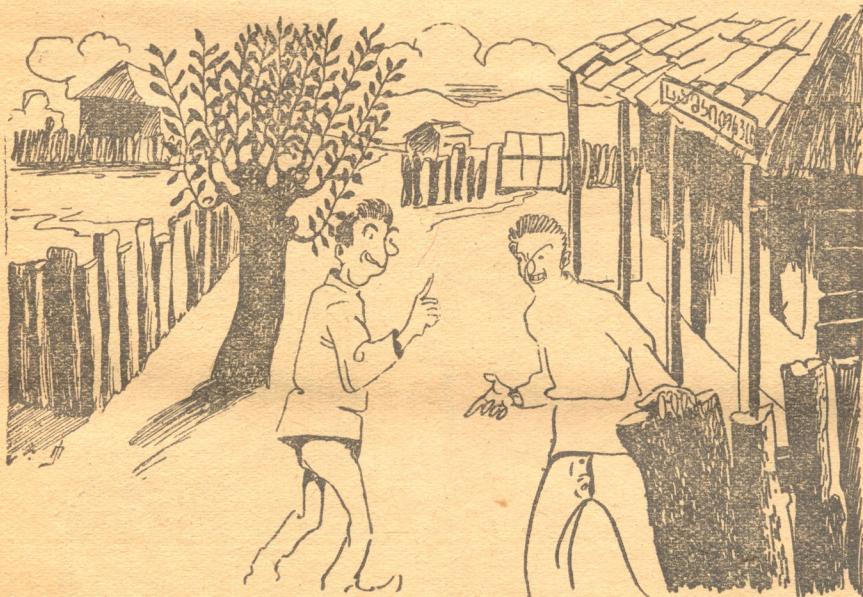
კომისიის მოველოდი...
გული ძეგრდა, გული ტოკდა,
თუ ჩემ ცოდვებს გაიგებდენ,
მწამდა არვინ დაინინდობდა.
მწარე ფიქრმა გამიტაკა,
სიმწირი თფლი დამტედინა
და მარტო მყოფს შავ ფიქრებში
კაბინეტში ჩამეძინა.
ვაი იმ ძილს...—
მე სიზმარში
ტარკორების ვნახე ქრიბა,
(ეხლაც იმათ სსენებაზე
სინათლეც კი თვალში ჰქონება).
თავში იჯდა ტარტაროზი,
კეცხლი ენთო იმის თვალებს;
ხელით ჩანგალს მიღერებდა,
ჩანგალს ბასრს და შეუბრალებს.
პირს აღებდა ტარტაროზი
ვით მშებრი ჯადოქარი,
მისი ჩანგლის ხელში ჩხევით
ეფინდდა ყველას ზარი.
— ვნახოთ გაბშაბა რა მოწვივა,
ისეთი მაქანი ჭამის მაღა,
რომ ურთ ლუკმაძ გადავკულაპავ
ხუთ მავნებელს მე ერთად!

დაიძახა ტარტაროზმა...
მოელოდენ ნანაძირებს
და გაჰქონდათ კაჭა-კუჭი
გამგელებულთ ტარკორთ კბილებს.
ამ დროს კართა გაჩნდა ალი,
და გრიგალი ბობოქარი,
— მოდის, მოდის.—ხმა გაისმა
და გაიღო უცებ კარი.

შემოვიდა... ობ ვინ იყო
ჯერაც არ მაქვს გაგებულა.
ხელთ ჩანგალი ეპყრა ბასრა,
ზედ მე ვიყავ აგებული.
ასარებდა ყველას ჩემი
გმინვა ბაგით ამოშდარი.
წამს კბილებში ტარტაროზის
მოვექეცი ცოცხალ მკვდარი.
ქთქვი: „მიშველეთ, ვაი, ვაი!—
და ხელები გავაქნიე,
ჭახა-ჭუხი შემომესმა,
თურმე საწყლე დავამტკრიე...
კაბინეტში ვიყავ ისევ.
ცოცხალი და უცხებელი,
იატაკი ჩემგან დაღვრილ
წყლით და მეღნით იყო სველ
ზედ ეყარა ნამსხვრევები
სამეღნის და საწყლე ჭიქის;
კაბინეტში კარებთან კი
მთხოვნელების რდგა რიგი.
შემოვიდა შიკრივი და
„ტარტაროზი“ მომიტანა,
გაღავშალე, და (ოქევნ სიზმარს
არ ირშმუნებოთ აწი განა!)
„ტარტაროზში“ მე ვიყავი
გალექსილი, გაწერილი,
მთელი გვერდი ჩემზე იყო
აწყობილი, დაწერილი.
ჩამოთვლილი იყო სრულად
რაც კი მქონდა ცოდვა, ბრძლი
წამოვრიქ და მაგიდის წინ
წაგარავით, როგორც მთარალი.
შედუზა

გ ა მ ი ტ ჩ ჩ ე რ ე ბ ი

კატარა ჯილდიში

— არ გრცხვნა — სამკითხველოს გაჭეობს ჰყიდი და ლვინში
სარჯავ აღებულ ფულს?

სამკ. გამგე: — ღმერთს გეფიცები, მარტო პაპიროსს ვჰიდულობ,
ხევას არაფერს!

უსტარი „ტარტაროზი“

შენის ბრძანებით, ტარტაროზ,

გავხდი რა მე უჩინარი,—

ხან ვირინავ, ხან ფეხით დავალ,

დღე-ღამე დაუძინარი...

უჩინმაჩინის დურბინით

ვზერავ ყოველს მხარესა,

ვერ ცობდენ, ვერც მხედავენ

მომღერალ - მოხარხარესა.

ვინც მტერი შემომყენება

ცრემლს ვალვრევინებ ცარესა.

ჭუთასისკენ გაფლრინდი

და ვინახულე საქარა.

ზოგან „ქარტა“ გაშლილა,

ზოგან ნარდი და ბაქარა.

ნამდვილი სახით ვეჩვენე

მხოლოდ ჩვენს გლეხკორ ზაქარას.

მომიყვა: ძმაო, უჩინარ,

რა გითხრა, რით გამოვო;

სჯობს ჩუმათ ვიყო, რომ სტუმარს

ყოფა არ ჩაგიშხამოვო.

— ნუ შესწუხდები, ძმობილო,

სამეც არ ვარ ჩვეული;

უჩინრად მისთვის ვიქეცი,

რომ არ შემეხოს წყეული,

რომ ავიცილო ჭრილობა

ცხოვრებით გამოწვეული

და თუ დამჭირდა, მყის გავქრე,

ჩოგორც დემონი გრძნეული.

— მაშ, კარგი, ამბავს გაღმოვცემ,

შენ-კი იქეცი სმენათა;

თუ ვერ გაამო, ძმობასა,

ნუ ჩამომართომევ წყენათა.

ჩვენშიაც გაიმოესხურა

ახლ ცხოვრების სხივები;

ზოგან არტელი დაარსია

და ზოგან კოლექტივები.

აღფრთოვან გებით შეგირდენ

ყველა მშრომელი გონიერი,

აყრეს ღობე და ყორე,

ძტრებს დაატეხეს მეხები.

შიგ მანც შემოვეპარნენ

„ციხის შიგნიდან მტერები“,

ზოგნი მერყევნი, და ზოგნიც

ულაცნი, გულ - უტმეხები,

წყალ წაობულებს აქ უნდაო.

რომ მომიგრინ ფეხები.

აი, ესენი არიან

„ძმანი“ ბიბილაშვილები:

სერგო, ლალო და კოლა

განვილ და გამოშნილები,

რომელთაც თარიბ გონიერებზე

დალესილი აშეთ ჭილები.

ერთია — მამას სხლისი,

მეორე — შავსიერია,

მესამე — ძვანჩავანი,

მათი მარჯვენა ხელია.

რომელია ერთი გადმოგცე,

ასელას ჩამოთვლა არიათ

და გეფიცები გლეხები.

და მტერთა შიშის მგვრელია.

უჩინარი

ყოფილი „ჩაგვალი“

— ივანე, კოლექტივის წევრი თუ ხარ შენ?
— ჯერ არა, ახლა ვაძირებ შესვლას!
— ვაი დედახა, მოსსნილი არ ვიყო აღმასკომის თავშვდომარეობიდან, კი ვიცი რასაც ვიზამდი.

სტორი მისამართი

ნილობი ცაცახილობაზე

— ამხანაგო, თუ კანშებ შეიძნ ამ სოფელში კათა
ჯიშის მაძებარი ძალით გასაყიდო?

— შეარეთ ჩვენს წითელ სასადილოში და ყველა
ჯიშის ძალებს იქ ნახავთ!

„თაიგზული“ პოვ. ხორბა

ჩვენ კოლექტივს ხელმძღვანელობს
სილო, ლაუ, ზიხა, ქოსტა...
ბიჭება ახალგაზრდა,
ლამაზები, ტანად კონტრა.
ეს გმირები ყველა ერთად
შეეჩინა მიხას დუქუნს,
რადგან მხოლოდ იქ ელიან
ცვრიან სუკებს, დედალს მსუქანს.
— მოვითხოვოთ ოტკა, ლვაონ,
საცივი და თეთრი ცური,
დაუძახოთ ჩვენ ბარდილაც,
შეს ექნება ბევრი ფული.
აგერ მოდის ჩვენი ბარდილაც
თავის გრძელი ულვაშითა;
გუშინ დილით წიმისულია
სამტრედია — კულაშითა.
ხეებს ართმეტს ჩვენს გლეხობას,
აღარ მისცა გრიმი ფული
იმედი აქვს მძაკვისი,
ის კაცია გავეტული.
ეტლით უყვარს მას ქიფი,
აღარა აქვს დასასრული,
თუმცა სმაში ჩვენი ბარდი
ბერიჯერ არის გალასული.
ერთ დღეს ჯგუფად მმა-ბიჭებმა
მიხას დუქუნს მისურებს;
ბირი სჭამეს წიწილები
და ბოლოები გამოწურეს.
ქეითი რომ დასასრულებს, —
აღარ ჰქონდათ იმათ „ხურდა“..
სათითად გაძარენ
რაღვან ყველას ასე სურდა. ჯაბა.

„ჩვენი ამბები“

მე სატარტარობზო უტილნედლეულის შემგროვებელ ბრიგადის უფროსად ესთვლი ჩემს თავს დუშეთის რაონში.

მამალაძეს ხშირად ავალებენ თემებში კამპანიების ჩატარების.

მლეთის თემში საგაზაფხულო თესევის კამპანია „ნამდვილ“ კომპანიად იქცა: ჩასვლისთანავე „მოსამზადებელ“ მუშაობას შეუდგა, მობალიზაცია უკო ძმა-ბიჭებს და ჯიხვის ჩემ-ბით სადღეებრძელოები შესავაზა საგაზაფხულო თესევას.

„რადგან თბიექტიური და სუბიექტიური პირობები აქ უკვე გამზადებული ყოფილა, ამიტომ მოსამზადებელი მუშაობა ზედმეტად მიმაჩინია“ — განაცხადა მან.

მამალაძეს ღვიანი თავში შეუვიდა, შეხტა სკამზედ მამალივით და ნაგანი აალაპარაკა, როცა მას წესრიგისაკენ მოუწოდეს, განჩინებდა: როგორ თუ თქვენ მაგას მიბედავთ მე, რომელსაც 10 ქაცის სიკვილის ნება მაქვს?! — ღრიალებდა მამალაძე და ისევ ნაგანი აამიტყველა. შვიდმა ტყვიამ შვილ აღვილის გახვრიტა სასადილოს უმანკო კო კედელი.

ანგარიშის გასწორება ვედარ გაუბედეს და კამპანიის შემდეგ მას 25 მანეთი გაყვა. [10] ქაცის სიკვილის

ტურების გასაჭირი

გადავედით მთლიან კოლექტივიზაციაზე, გადავჩერეთ და გადავკავეთ ჩიბათის სერები და ხელი მივყავით კულტურული მცენარეების: ჩაის, მანდარინის და სხვ. გაშენებას.

უსარგებლო და მწირ მიწაზე გადამწიანდება ჩაის ბუჩქები.

მთელი თემი სიხარულით ცას სწვდება.

მაგრამ უსახლეაროდ დარჩა რამდენიმე ასეული ტურა. მათ შესახებ კოლექტივის საბჭო ერთხელაც არ დაფიქრებულა, თუ რა უნდა ჰქნან საწყალმა ტურებმა:

ერთ ბნელ ღამეს „კორაულაზე“ შესდგა ჩიბათის თემის ტურების კურება, რომელმაც იმსჯელა და გამოიტანა შემდეგი დადგენილება მიმართული კოლექტივის საბჭოსადმის: „ოქვენ კარგად მოვეხსენებათ, რომ იმ სერებში, რომელიც თქვენ გადაჩერეთ და ზედ ჩაი გააშენოთ, ვცხოვრობდით ჩვენ. ცხოვრება მანცც და მანც არ გვიტირდა: შეღამდება თუ არა, მივაკითხავდით რომელიმე საქაომეს; ვტაციბდით პირს ბატს, იხვს, ან ქათამს და მივარჩენინებდით სერში, სადაც გემრიელად შევახრამუნებდით. მერე კი ვთამაშობდით და ვმღეროდით.

ახლა?.. ახლა მოგისცეთ ყოველივე საშუალება და დაგვყარეთ გზაშრაზე, ღვთის ანაბარად; არ ვიცით — ძოლები დაგვლრნის, თუ გლეხი გაგვისცეთქმა კეტით თავს. გამოვსოფელით რა ლრმა აღშფოთებას, — მოვითხოვთ, ან გავვიშენოთ სოფელთან ახლო სერი თავის ხვრელებით და საძრომელებით, ან-და გადავგასახლოთ სხვაგან, სადაც კოლექტივიზაცია არ ტარდება.

8. ჩიბათოლი.

ნება აქვს და „ნიუელი“ გლეხქომის 25 მანეთის „გამამაქნების“ ნება არ ექნება!).

ასეთივე კამპანია ჩატარებს მარალაძემ და დანელიამ გრემის თემში.

მლელელი ტატუნაშვილი საბჭოთა პლატფორმაზე შეხტა, წვერიც გაიპარს, ანაფორაც გაიხადა, მაგრამ რადგან მას ხდა არ აღუდინეს, ისევ ჩამოხტა, მაგრამ წვერი გაპარსული დარჩა.

მე მეგონა, ნამღვდლევ ფხალაძესავით აღმასკომის სამსახურში ჩამაყენებდენო, — საყვედურს ამბობს, — თორმეტ კი არ გავიპარსებოდით.

ნიშაფური.

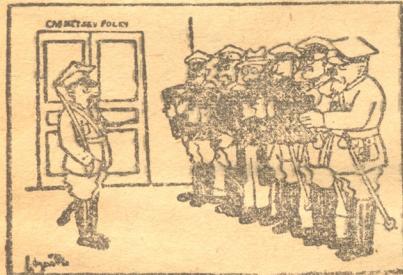
უცხოთის იუმორი

დაცხირთის რედაქტორი

— ნუ იცინი, თორემ თუ ფრანგებმა ოქროს კიბილები დაგინახა, გვი მანიას ერთ მილიარდს მეტს შეაწერენ.

**
კოლექციების კაბინეტი

მოლონების მთავრობის სხდომა

ინგლისელი გურულა

— უმუშევრობა არისო ინგლის-ში! ეს სიცრული; მე ვერ ვხედავ უმუშევრებს!

კოლონიერი ხერხი

საშუალება ეროვნულ უმცირესობათა პარმონიულად შეკავშირებისათვის.

**

ამერიკელი კია

ამერიკა ატლანტის კუვანეზე
აწყობს რამდენიმე საყრდენს
ჰეროპლანებისათვის.

— მომეცით დასაყრდოში წერტი და მე... შევჭამ უვროპას.

გაცრუებული იმედი

დილის 8 საათია.

სტატისტიკური განყოფილების თანამშენებლებმა დაწესებულებაში უცვე თავი მოიყოჩეს. ზოგი თავის მაგიდის ლავაპას შეუფა, ზოგი გაზიარს გადაფალიერებას და ზოგც გუშინდელ აბების მოყოლას. 70 წლის ბუქსალტერი კიჩილე ანგარიში თვალის უსიარეობის აბაზს უყვებოდა ახალგაზრდა მოანგარიშეს. ერთა-გრით მო ცარიშე ქალი ამ განყოფილებაში უუ-ურა ავალი ტუალეტს იწოდებდა.

— გამარჯვებათ, გამარჯვებათ, მეგობრებო! — გაისხი გამების შინაგალი წმა.

როგორიაც კარგ გუნდებაზე იყო ამ დაღით გამეც მაისეი გრიგორიში. მის სახეს ღია იმ იშვიათი მოეფუძნებოდა, დღეს კი გაბრიტინებული სახით, იყი გაკვირვებას წევდედა თვით თანამშრომლებში.

გათამაშებული თანამშრომლები ერთმანეთში ჩამდიდრდნენ ლაპარატს და პუტუნს უფრო უმატებდნენ.

— ნეტავი როგორია? — ეკითხებოდნენ რომენებს თანამშრომლები — რა გვარი?

— თო, ენართ, ვნახოთ!

— ნეტავი სად უნდა იყოს ამილი ხანს?

— და მასეთ გრიგორიში საას დახურა.

— ბაღმაში. რა უნად იყოს მაცეთ, რაც თქვენ ამბავში ხართ! — თქვა გულდაწყვეტილათ უფუნა ქალმა, — მალო ლი ტაკი ვადელი!

— მოდის, მოდის! — შემოვრდა შიკრიკი.

— სოხოვე ჩემს კაბინეტში, — უბრძანა მაისეი გრიგორიშიმა — ქმაყოფილებით სათვალება გასწორო, ჩქარი ნაბიჯით კაბინეტისაკერ გასწავა და შეაღო კარები თუ არა... მის საშინელება... რომ კარებთან ცნობის შეყვარებით მიწლევებულ თანამშრომლებს ხელი არ შეეშველებით, მაისეი გრიგორიში აღბად ერთიანა იატაკზე თხლაშის მოახდენდა.

— კაბინეტში იდგა 40 წლის, ძალზე ხელი, თითქოს მთელი საენის სიმაღლის ტანის, უფერებელი ცხვირით და ზედ უზარმაზარი სათვალეებით, ოქროს გბილებითა ქალი.

— კაბინეტში იდგა 40 წლის, ძალზე ხელი, თითქოს მთელი საენის სიმაღლის ტანის, უფერებელი ცხვირით და ზედ უზარმაზარი სათვალეებით, ოქროს გბილებითა ქალი.

— თქვენ... თქვენ! — ჩაილულულა ჩა-ლაც მაისეი გრიგორიშიმა.

— დინ, მე გამლავით გამოგზავნილი მემანქანე! — და ქალი გამევს ხელში ქა-ლალის ნაჭერი მიაწოდა:

„ტულისის შრომის ბირეა.

გვეზავნებათ თქვენი მოთხოვნილე-ბის თანამდებობის გამოცდილი მემანქანე ქა-ლი მართა გძლიობ“.

აკენალებული ხელით გადაიკითხა თავის თვის მაისეი გრიგორიშიმა და სავარეულში ჩაეფუნდა.

— ფხსუს! — ხითხოებდა ბეჭერი ბუჭ-ხლტერი.

— ოპო, ოპო, შენი კირიმე, ქეც ლა-მაზი, მსუქანი და კარგი — დასცინდა გა-ბეჭე და აზალეაზრდა თავაშრომლებს უ-ზუნა.

— ძან ამ შერჩა ხელში! — იცინდა კა-რებთან შიკრიკი ესტატი.

მეფისტოფელი.

ს. ოცეთი, (ქუთ. ოლქი)

ეს ლეფავა იღია, გისი მოგზავნილია? როცა სოფლად ატარებდა კოლექტივიზაციას, — ხელი მიშეკო ქალებში „ფილიალიზაციას“. გლეხს ტუნები ესროლა, როცა დათვრა იღია (თუ კი მთვრალი არ არის. მუდამ მოწყენილია).

შეორე გმირი გახლავთ სევერი გაბუნია; ის ღვინის სხაში თუმცა ცოტათი ძაბუნია, სამაგიროდ სჯობნის იღიას კარტს და ნარდში (ხუთმეტი ინადაური მოიგო. ვგონებ მარტში).

ისარი.

ოციუკეთი, (ქუთ. ოლქი)

ჩენი კოოპერატიური გამოქანილი ყაცა; მიტომ ვერებინ გაიგო მისი მანინაცია. როცა ფული დაკლდა, — დააბრალა ყაჩალებს. ფართალს რასაც მიიღებს, ნაცნობებში ასაღებს.

იქიდანვე. აღმასკომში არვინ არის: მდივანი და თავმჯდომარე. ნახევა მსურდა მე იმათი, მათ სახლისჭერ გავეჩერე. იმათ სახლში ნათვლა იყა, ქეიფი და დროს ტარება. მიერი — მოსკვლა აღმასკომში ორივეს რად ეზარება.

ბრაგუნა.

აკეთი, (გურია)

ჩენი ფოსტა - ტელეგრაფი ისუთადა სწრაფი, რომ დეპეშა ათ დღის შემდეგ ძლიერ მიაგნებს პატრონს. გამგეს ღვინო ათრობს; გამგე გრიგოლ მოხაილადე არის ლოთი, შეოთი. დათვრება და ძილი გუდავს, მოგაგონებს გუდას. ქაოსია ჩენის ფოსტაში, გული უწუხთ იქ მოცულაში. ჩაკი გამგემ ღვინოს უქნა ბლობად ყელში ყლაპარა, თავი აღარ აბია. მეტერის: „ფეხზე მკილია მე ფოსტისა ფულები; მიკიტანო, რა გიშავს მე თუ კი გეგულები“.

ნეტა, წმენდა გრიგოლსა თუ მოუწერს თავს რეოლსა? თუმც მფარველი ბეგრი ჰყავს ბენია და ვარდენი, მაგრამ რას გახდებიან — ბრალიებაა ამინი!

„დალტი“.

საგარევო

ცენტრალური საავათმყოფოს აქმნეთ არის ლევანი. მას ყველაფერს ურჩევნია ღვინის სმა და ლევანი. აღილებომის თავმჯდომარე და ბებია ქალები, — ხშირად ნახევა — არაან ყველა დანამთვრალები.

იორლულა

მარცის კანდიდატები (ჯარიაზონი)

მილიციონერი ვასიქო გამბერა-შეილი და „ზაეფოსტორგი“-ს პუნქტის გამგე კოტე ლეონტიევი ჩევეულებისამებრ წითელ სასაღილოში ქიფობდენ.

— ვასიქო, ახალი ამბავი გაიგე? — უთხა კოტე, როცა ღვინით სავსე ჩაის ჭიქს ყლაპი უქნა.

— არა!

— სარწმუნო წყაროებიდან გავიგე, ადარატის წმენდა იქაც მალე დაიწყება.

— ნეტა, ვინ არის გასაწმენდი ჩენი რაიონიდან?

— იცოცხელე შენც და მეც, ბევრი იყოს გამფლანგელები, ყოფილი ვაჭრები და ოფიციელები სამსახურზე მოცალათებული. მაგალითად პირველ რიგში მე მეონია მოხვდეს ვანჩეა განჩენილებები, როგორც ყოფილი ვაჭრი, ოფიციელი და ამჟამად ხმა-წართმეული.

— რა ხმა წართმეული. სამსახურის დროს გლეხებს ისე უყვირის, რომ...

— მაგრე კი არ ვამბობ, შავ-სიელია!

— ეს პირველი განდიდატურა. მერე?

— ვალიკო დუგლაძე, ძელი იოფა-ცერი, ნამდვილი ბიუროკრატი და გამფლანგელი. განა ასეთებს დატოვებენ აპარატში?

— მესამე?

— ჩენია ძმა-ბიჭი ბარათაშვილი, რამელსაც „ზაეპტონ“-ს ჭიათურის განყვილებაში შემოექმა ათას ხუთას მანეთი.

— მეოთხე?

— ბილიარდის გამგე ფილიმო კობახიძე, ყოფილი ვაჭარი, როგორიც პროტექციის წყალობით წამოსუმდა საშსახურში.

— მეხუთე?

— „გოსპიტი“-ს გამგეობის წევრი ნიერაძე.

— მაგას რა ბრალი მიუძღვის?

— ნიერაძე საქმეს როგორც უნდა იყე ძააბრაკებს. გემო-კვების კავშირის არა გაუგზავნა კავშირის წევრი მუშა და კომეკვშირის წევრი განჩენილებები, მაგრამ მათ უარი უთხა „სხვადასხვა მიზეზების გამო“ და თავისუფალ აღვილზე თავისიანები მიიღო.

— მეექვე?

ს. ზულევი, (ხაშურის რაიონი)

აღმასკომის თავმჯდომარე, ძევლად იყ კომისარი. დღესაც დადის მედიდურად, გადაყლაპა თიქოს სარი. მაშინ ლალომ კომუნისტებს გაუყირა ბორჯილები. ბევრ სოფლებებს ჩაუბტერია მუშტის ცემით მნებილები. მთელ ბორჯომის „გმირი“ იყო, ამაყობდა პაგონებით; სეირნობდა იქით-აქეთ საკუთარი ვაკონებით... დღესაც... დღესაც იგივეა; „მიწა - წალად, ცა კი — ქუდად“... წმენდის ღრმასაც არ წაუვა, ნეტა საქმე ლაღოს ცუდად?

ტარკორი.

ოზურგეთი

აღმასკომში სამკითხველოს არ აღისა მყარი ბინა. საღაც დილით გაიღვია, იქ საღამოს დაიძინა. მოძრავია სამკითხველო: ხან აქ არის დახან — იქა; და მას ამიერ ხეტიალში ქე გააძრეს ზურგზე სიქა. „მაშინ ხალხი უფრო ივლის, როცა არის მოძრავიო“... ხან კლუბშია, ხან დუქანში ა სამკითხველო ბეჭ შავიო.

ყალპაძე.

— წითელ ჯვრის კომიტეტის გამგების თავმჯდომარე დავით დუჭალებად.

— ის რაღასთვის?

— იხილე გაზ. „ახალგაზრდა კომუნისტი“-ს 1930 წლის 71 ნოემბრი. იქ წერია კუველაფერი დაწვრილებითი ცნობებით დავითის შესახებ.

— მეშვიდე?

— უნდა გამოგიტყდე, რომ შეშვირ შენ იქნები, ჩემო ვასიკო ვობრაშვილო.

— ნუ მემასხრები თუ კაცი ხაჩ! მერატი უნდა მოგვცდე წმენდაში?

— როგორც ყოფილი მიკიტანი, ეხლა კი მილიციის ფარაჯაში გახვეული.

— ეს თუ გარეა, მაშ მერვე კანდიდატი შენ იქნები, ჩემო კოტე ლეონტიევო...

— ნუ მემასხრები თუ კაცი ხაჩ, მერატიში?

— როგორც ყოფილი დიაკვანი. რას დაფიქროი?! არ გახსოეს თუ?! შენ არ ბრძანდებოდი, — 1923 წელში ანაფორით ტეილისის „წმინდა ნინო“-ს ეკლესიაში რომ მსახურებლი?

* ძირულელი თაღა.

რუსული იუარი

„ნეიტრალი სპეცი“: — დაუშლიდი მანქანის გა-
უჭებას, მაგრამ, ეგებ ეს მავნებლობა არა ტეხნიკური,
არამედ პოლიტიკური მნიშვნელობისა! მე კი პოლიტიკის
გარეშე ვდგევარ.

— ჩა კრუხსავით ზიხარ! წავიდეთ, დავლიოთ, და-
ვითოროთ.

— უარს არ გეტყოდი, მაგრამ ცოლი მილიციონერია
და იქვე სდგას საგუშაგოზე!

— ჰეი, ბიჭო, შარვალი გავყიდოთ და რადიო ვიყი-
დოთ, თორემ ბალლინჯოები ძილში შეგვამენ.

— კვერცხებს ბევრსა ვსდებ, კომპერატივს მიაქვეს,
მაგრამ მომხმარებლამდე, ერთმა კვერცხმაც ვერ მიაღწია.

წერილი ტარტაროზის (ს. ნიკოლაშვილი, — რაცა)

აბა, ჩემთ ტარტაროზო ძველო!
სიტყვა რომ არ გავაგრძელო, ამ-
ბები მინდა გითხრა სოფელ ნიკორ-
წმინდას, რაღაც მისი საქმე უკან
შედის.

აქ დიდი ხანია, რაც გამოდის კე-
დლის გაზეთი, მაგრამ მე არაფე-
რი მინაზეს ასეთი. მართალია:

რეგულირიას პირში თაფლი ამო-
ნის, მაგრამ კედლის გაზეთი წელი-
წადში ერთხელ გამოდის. შენს წე-
რილს არ გაუშვებენ, არ მომიკვ-
დეს ჩემი უნია: თუ მასში არ გა-
აშუქე საერთაშორისო „პალუე-
ნია“.

ტყუილია, შენი კალამი რაც არ

უნდა აატიკტიკო, — არ შეგიძლია,
რომ აღვილობრივი რამე გააკრი-
ტიკო.

ან-და, როგორ უნდა დასწერო ვი-
ნიშე ავი, როცა ყველას ჩედეკო-
ლეგიაში მოუყრია თავი. ასე, რომ
ვერ იტყვი ვერავისზე ძვირს (იტყვი
და მოგაძრობენ (ჭვირს). ახშამინ-

16

ინდოეთის დაილო და ინგლისის ლომი

— ვაცხარდა სპილო, ვაცხარდა სპილო, — ვინჩინბი! ვაი ცოლო და შვილო.